

тобто – умисел (прямий і непрямий) щодо діяння та непрямий умисел або необережність (злочинна самовпевненість або злочинна недбалість) щодо наслідків. Наявність згоди потерпілого свідчить про відсутність прямого умислу на вчинення торгівлі людьми, а отже, і складу злочину в цілому.

Торгівля людьми може бути вчинена з будь-яких мотивів. Метою торгівлі людьми або іншої незаконної угоди є експлуатація, тобто сексуальна експлуатація, використання в порнобізнесі, примусова праця або примусове надання послуг, рабство або звичай подібні до рабства, підневільний стан, залучення в боргову кабалу, вилучення органів, проведення дослідів над людиною без її згоди, усиновлення (удочеріння) з метою наживи, примусова вагітність, втягнення у злочинну діяльність, використання у збройних конфліктах.

КРИМІНАЛЬНО-ПРОВАВА ХАРАКТЕРИСТИКА ФІЗИЧНОГО ТА ПСИХІЧНОГО ПРИМУСУ

студент 3-го курсу факультету правового забезпечення підприємницької діяльності та психології навчально-наукового інституту права та психології НАВС

Борщевська Оксана Юріївна

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри кримінально-правових дисциплін юридичного факультету навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Киренко С.Г.

Включення фізичного і психічного примусу до обставин, що виключають злочинність діяння в ККУ в 2001 році призвело до виникнення питань щодо застосування цього поняття на практиці, визначення його впливу на кримінально-правову оцінку, недостатності визначення понять психічного і фізичного примусу в кримінальному законі. Держава повинна гарантувати повну реалізацію прав громадянам, тому не можна обмежитися лише включенням в систему обставин, що виключають злочинність діяння фізичного і психічного примусу, треба забезпечити достатню регламентацію цих понять в законодавстві.

Примус позбавляє особу права вибору, ставить особу в ситуацію, коли воля особи зазнає зовнішнього втручання, вольова ознака у діяннях такої особи опосередкована, тому на сучасному рівні законодавство потребує не тільки визначення понять «фізичного примусу» та «психічного примусу», але й визначення умов їх правомірності.

На теоретичному етапі дослідження було визначено сутність понять фізичного і психічного примусу та умови їх правомірності за законодавством України. На емпіричному етапі дослідження на основі порівняння норм кримінального законодавства зарубіжних країн та аналізу наукових робіт з проблематики досліджуваного питання були сформульовані рекомендації щодо нової інтерпретації ст. 40 ККУ з визначенням понять фізичного та психічного примусу та відсутністю посилання в ч. 2 ст. 40 на ст. 39 ККУ, запропоновано внесення до кримінального кодексу статті яка б зазначала відповідальність особи примушуючого та відповідні кваліфікуючі ознаки такого злочину.

При дослідженні норм кримінального права зарубіжних країн можна побачити як позитивні так і негативні сторони різного законодавчого визначення фізичного і психічного примусу, але увагу було приділено запозиченню позитивного досвіду для вдосконалення досліджуваної норми. Порівняльно-правова характеристика норм вітчизняного і зарубіжного законодавства дає можливість визначити необхідність вдосконалення норм, актуальність і сучасність понять, зазначених в законодавстві, є базою заповнення прогалин в праві, а також показує приклад проблем, які виникають із застосуванням певних норм на практиці.

На підставі отриманих в ході дослідження даних сформульовано тлумачення понять фізичного і психічного примусу.

Фізичний примус - це протиправний фізичний вплив, який позбавляє особу фізичної можливості діяти або спрямований на те, щоб зламати психологічний опір особи, позбавити особу можливості діяти за своїм розсудом, шляхом насильницької дії на організм людини через завдання болю, шкоди здоров'ю або порушення її фізіологічних процесів, а також через обмеження фізичної волі особи.

Психічний примус - це застосування психічного впливу на особу, щоб зламати психологічний опір особи, позбавити особу можливості діяти за своїм розсудом, з метою примусити її вчинити злочин всупереч її волі до вчинення певних протиправних дій або до протиправної бездіяльності, шляхом застосування психічного насильства, висловлюючи чи демонструючи погрози, небезпечні для життя і здоров'я особи, його близьких та інших осіб, погрози заподіяння майнової, немайнової та іншої шкоди об'єктам, що охороняються законодавством, впливом на психіку особи через інформаційний вплив та безпосередній вплив на несвідому сторону психіки людини, наприклад, гіпноз чи стимуляцію мозку та інше.

Відсутність норми яка б встановлювала кримінальну відповідальність примушуючого, тобто особи, яка примушує іншу

особу вчинити злочин застосовуючи до неї фізичний та(або) психічний примус, викликає спори з приводу кваліфікації його дій та необхідність включення в кримінальний закон відповідної норми, яка б зазначала відповідне визначення і міру покарання. Тобто, застосування фізичного та психічного примусу до особи з метою примушування потерпілого до вчинення суспільно-небезпечного діяння не повинно ототожнюватися з підбуренням.

Треба зазначити, що наукові праці, в яких розглядаються проблеми психічного і фізичного примусу не можуть бути залишені без уваги, коли під загрозу підпадають конституційні права, свободи та інтереси людини. Таким чином, дослідження з цього приводу вказують на недосконалість норми, відсутність законодавчого роз'яснення цих понять та науково-правова інтерпретація цих понять охоплює широке коло суспільних відносин, що, нажаль, прямо не регулюються в ККУ.

ІНОЗЕМНИЙ ДОСВІД БОРОТЬБИ З НЕЗАКОННИМ ОБІГОМ НАРКОТИКІВ

рядовий міліції, курсант 2 курсу факультету підготовки кадрів для підрозділів боротьби з незаконним обігом наркотиків НАВС
Блиднюк Володимир Борисович

На початку XIX століття у світі відбуваються бурхливі процеси глобалізації, що охоплюють різні галузі (фінанси, виробництво, інтеграцію, електронну торгівлю, комп'ютеризацію, інформатику тощо). Зміни, які відбуваються мають в цілому позитивний характер і характеризують новий виток розвитку суспільства.

Однак, глобалізація має і тіньову сторону. Їй сприяє активізація незаконних видів діяльності, таких, як організована злочинність, міжнародний тероризм, наркобізнес. Саме в цей період розгорнувся наростаючий процес транснаціоналізації наркобізнесу. Подібно епідемії він охоплює все нові країни і регіони світу, збільшуючи виробництво наркотиків і організуючи повсюди його збут. який приносить фантастичні надприбутки.

Саме тому варто ознайомитись із досвідом зарубіжних країн, які ведуть протидію незаконному обігу наркотиків, що і обумовлює актуальність даного дослідження.

Так, главами держав СНД 10 грудня 2010 року затверджена Програма співробітництва держав-учасниць СНД у боротьбі з незаконним обігом наркотичних засобів, психотропних речовин та